

Giới thiệu Le Lói

Truyện Le Lói của tác giả Diệu Diệu thuộc thể loại ngôn tình sắc. Từ Đông Quân tới Thượng Hải, từ Thượng Hải tới Bắc Kinh, Vương Tiểu Bình vẫn đi tìm một lý do để sống.

Cô như một ngọn đèn le lói giữa chốn phồn hoa thị thành, có lúc cứ chột vụt tắt đi, nhưng chỉ tồn tại vì một hy vọng nhỏ nhoi duy nhất. Sự tự do vẫn không khiến cô có thể sống với một tâm hồn hoàn hảo, bởi trái tim cô, dường như đã chết một nửa rồi. '

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Nghe nói, Vương Tiểu Bình ở phòng chăm sóc khách hàng là người thành phố Đông Quân, tỉnh Quảng Đông. Nhưng cô không có cái âm Quảng Đông nặng trĩu, giọng nói lại hơi lai láng người Thượng Hải, có lẽ khả năng bắt chước cũng không tệ, khẩu âm quê hương đã gần như bay biến hết.

Nói là phòng chăm sóc khách hàng, thực chất chỉ có việc trực điện thoại, cả phòng gồm 10 người đều là nữ, tuổi từ 20 tới 35. Vương Tiểu Bình vào công ty Yên Hoa chuyên bán thực phẩm chức năng này đã được 3 năm, bằng cấp chỉ độc một tấm chứng nhận tốt nghiệp của một trường trung học cũng khá có tiếng ở Đông Quân. Lại nghe, cô đang học hệ tại chức ở đại học Đông Hoa, cứ ngày đi làm, tối đi học, sớm chiều đi về một mình.

Lúc đầu khi đồng nghiệp biết Vương Tiểu Bình đến từ Đông Quân, lại mới 20 tuổi, tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt chăm chọc; cái thành phố nhỏ điển hình của vùng quê, cứ 10 người thì có 1 người là gái mại dâm. Nhưng cô lại rụt rè đến bất ngờ, lối sống cũng khép kín không tùy tiện, mấy bà cô trong phòng đều xì xào, có lẽ cô là gái bán hoa hoàn lương, hoặc có lẽ cô vốn đã như vậy, chẳng qua không chịu làm quen giao tiếp, mối quan hệ với đồng nghiệp chỉ ở mức xã giao bình thường.

Công việc của Vương Tiểu Bình là do thím Vu chủ nhà trọ giới thiệu, thương cô gái nhỏ lặn lội từ Quảng Đông tới Thượng Hải, người thân trong nhà đều đã mất hết, bà bèn nói với em trai là chủ công ty bán hàng đa cấp tìm một công việc cho cô. Khi ấy Vương Tiểu Bình không nghĩ tới việc đi làm nghề trực điện thoại, nhưng thời gian làm việc rất thỏa đáng, phù hợp với người muốn đi học tại chức như cô, vì thế liền đồng ý, làm một mạch tới 3 năm không hề yêu cầu thăng tiến. Vốn dĩ cô muốn học đại học hệ chính quy, nhưng giờ kiến thức thời trung học đã trôi mất, mà thủ tục dự thi lại yêu cầu vài giấy tờ ở Đông Quân, nên cô không do dự mà chọn học hệ vừa học vừa làm; học từ 6h30 tới 10h tối mỗi ngày, trường và công ty lại gần nhà, chỉ cần đi bộ vài phút là đến. Cái chính là, thành phố Đông Quân, Vương Tiểu Bình không muốn trở lại nơi ấy nữa.

Tại nơi mà cô sinh ra và lớn lên, chẳng có những tiếng cười ngọt ngào của tuổi thơ và tuổi trẻ, chỉ có nước mắt dãi dụa của vết nhơ từ khi lọt lòng mẹ, và vết thương chẳng bao giờ lành lại của thời thiếu nữ. Thành phố đèn hoa rực rỡ ấy, đã dạy cho Vương Tiểu Bình một bài học nhớ đời, rằng chỉ có trong tay hai thứ này cô mới tồn tại được: đó là tự tôn và tự do.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2: Chương 1

Ông bà Vương ở Thạch Kiệt đều là giáo viên tiểu học, có một cô con gái tên Vương Mạn Xuân, cũng có một cháu gái tên Vương Tiểu Bình.

Thước niên thiếu, Vương Mạn Xuân yêu một tên bảo kê người Hồ Nam, bị ông bà Vương ngăn cản quyết liệt, sau lại dám bỏ nhà ra đi cùng tên đó, ông bà Vương dứt khoát từ cô con gái ngõ nghịch. Ba tháng sau, Vương Mạn Xuân ôm bụng bầu trở về, nói là trên đường gặp nạn, tên bảo kê kia đã chết, đứa con trong bụng là sản phẩm của một vụ cưỡng hiếp, chẳng biết bố nó là ai, cũng chẳng có tiền để phá thai nên đẻ tới lúc này. Phần vì thương con gái phận bạc, phần vì ông bà Vương là người theo đạo Phật, không nỡ bỏ đi một sinh linh vô tội, Vương Mạn Xuân lại được sống trong nhà họ Vương, chờ ngày đứa bé ra đời. Vương Tiểu Bình sinh ra vào một ngày tháng 5 đẹp trời, cái tên khiêm nhường của cô cũng là ông Vương đặt cho, Tiểu trong nhỏ bé, Bình trong bình an.

Đứa con gái nhỏ chưa dứt sữa, Vương Mạn Xuân khi đó 18 tuổi, trung học bỏ dở, không thể xin được công việc gì, mà đồng lương còm cõi của ông bà Vương chẳng thể cang đáng nổi bốn miệng ăn, Vương Mạn Xuân quyết định làm nghề gái nhảy ở các vũ trường lớn, dùng cái vốn tự có để nuôi thân. Ông bà Vương là người học thức, chịu không nổi cái cảnh giấy rách mà lề cũng rách, làm mọi cách thuyết phục con gái, nhưng Vương Mạn Xuân cũng không màng. Tiểu Bình lớn lên trong vòng tay của ông bà ngoại mà không biết tới cha mình là ai, cũng thiếu tình thương của mẹ, nhưng cô rất ngoan ngoãn, rất nghe lời. Ông ngoại Vương là người nghiêm khắc, thường phạt Tiểu Bình đứng góc tường mỗi lần cô làm sai, nhưng sau đó lại ôm cô mà thở

dài thườn thọt. Bà ngoại Vương thì rất hiền từ, đối xử với Tiểu Bình hết sức bao bọc, thứ gì ngon và tốt nhất trong nhà cũng để phần cháu ngoại. Lũ trẻ trong xóm không thích chơi với Tiểu Bình, chỉ có Lã Dật là khác. Cậu không quan tâm tới việc cô không có ba, việc mẹ cô là gái nhảy, cũng không tỏ ra xa lánh cô. Nhưng mẹ Lã Dật thì không như vậy, luôn ngăn cản con trai chơi với đứa con gái không rõ gốc gác nhà họ Vương, mà mẹ của Tiểu Bình lâu nay đã là đối tượng bị khinh bỉ của cả cái khu tập thể này.

Từ tiểu học tới trung học, Tiểu Bình và Lã Dật luôn học cùng một trường, tình bạn lớn dần theo năm tháng. Lã Dật thường trốn mẹ chờ Tiểu Bình đi học bằng xe đạp, cũng thi thoảng lên lút tới nhà ông bà Vương chơi với Tiểu Bình, hai người gần bó như thanh mai trúc mã. Năm Tiểu Bình lên 10, ông ngoại mất vì ung thư dạ dày do để lâu không có tiền chạy chữa, bà ngoại cũng mất 4 năm sau đó, để lại mình cô bơ vơ trong căn nhà luôn vắng bóng mẹ.

Ngày mà bà ngoại bị đột quỵ, bà không tới bệnh viện mà cứ uống thuốc rồi nằm trên giường. Tiểu Bình nghỉ học ở nhà với bà mấy ngày, mẹ cô chỉ tạt về hai lần, nhìn khuôn mặt đã tái xám của bà ngoại mà nói vô tình: “Khi nào bà mất thì gọi cho tao.”. Bà ngoại cứ nằm mê man suốt 3 ngày, rồi cuộc cũng nhắm mắt ra đi vào một ngày hè tháng sáu, ngày mà bầu trời âm u mưa mãi không dứt. Tiểu Bình khóc một tiếng đồng hồ, sau đó lấy hết sức lực gọi cho Vương Mạn Xuân. Gọi tới ba lần, bà ta mới nghe máy, bên tai Tiểu Bình truyền vào tiếng lè nhè của một người đàn ông, cùng với tiếng nhạc xập xình ồn ã của vũ trường. Vương Mạn Xuân không chảy một giọt nước mắt thương tiếc mẹ mình, lập tức liên hệ tổ chức hậu sự, nhả mặt nhận tiền phúng viếng.

Kể từ khi ông bà Vương qua đời, họ hàng không còn hỏi han tới mẹ con Tiểu Bình nữa, coi như không có hai mẹ con cô trên đời. Tiểu Bình sinh hoạt và đóng học nhờ số tiền tiết kiệm ít ỏi của ông bà để lại, họa hoằn lắm Vương Mạn Xuân mới về nhà cho cô ít tiền tiêu vặt.

Tiểu Bình thường ăn một mình, cô sống lặng lẽ gần như cô độc, Lã Dật vẫn động viên cô ở lớp, về nhà thì khó, mẹ cậu luôn theo dõi từng chút một. Thời gian cứ thế trôi đi, cho tới khi Tiểu Bình tốt nghiệp trung học. Ngày nhận bằng, Lã Dật bảo cậu sắp thi trường sư phạm ở Thượng Hải, mẹ muốn cậu trở thành một thầy giáo, còn hỏi Tiểu Bình muốn thi trường nào. Cô không nói gì, chỉ nói là vẫn đang suy nghĩ. Ông bà ngoại luôn muốn cô học thành người, nhưng số tiết kiệm của ông bà đã tiêu gần hết, mà học đại học ở thành phố lớn hẳn tốn kém cỡ nào.

Tuổi xuân qua đi, Vương Mạn Xuân giờ không còn làm gái nhảy nữa, bà ta làm quản lý cho vũ trường Hoan Lạc, sớm về tối đi, cũng gặp mặt con gái nhiều hơn. Tiểu Bình dè dặt nói cô muốn đi học đại học, xin tiền mẹ đi học thêm cho kỳ thi sắp tới, bà ta nói: “Mấy lớn rồi, tự lo. Thi được đại học tao cho tiền học, sinh hoạt phí thì làm thêm mà kiếm.”. Nói rồi, bà ta lại đi. Chỉ một câu nói của mẹ cũng khiến Tiểu Bình tràn trề hy vọng.

Cô nhờ Lã Dật tìm công việc cho mình ở trên mạng, chỉ cần khớp với lịch học thêm là được. Công việc Lã Dật tìm được rất đơn giản, đóng vai công chúa phát quà cho trẻ em ở trung tâm thương mại South China, việc cũng nhẹ nhàng, chỉ cần đáp ứng đủ yêu cầu nhan sắc là được. Mùa hè năm Tiểu Bình 18 tuổi, cô vừa học vừa làm, ngày ở lớp học thêm, tối lại tới trung tâm thương mại đóng vai công chúa. Có điều, sự thật cay đắng là công chúa này rất nghèo, cô ấy không có cha, mẹ cũng chẳng quan tâm, chỉ có thể vất vả mỗi ngày kiếm sống.

Tiểu Bình chẳng thể biết được, có lẽ cũng từ công việc làm thêm đó, cuộc đời cô mới rẽ sang một trang hoàn toàn khác, hóa ra chỉ toàn một màu đen, chẳng có một ánh sáng hy vọng nào còn le lói, chẳng còn những mộng tưởng tốt đẹp của tuổi trẻ, chỉ có vòng tay sắt cầm tù cô, mà đường ra đã bị chặn đứt tự khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Le Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2

Đông Quân rực rỡ hơn khi mặt trời lặn, phố xá đã lên đèn. Khắp nơi là những tụ điểm ăn chơi ngập trong ồn ào, những vũ trường xanh đỏ, những quán bar, những khách sạn trá hình, và đó đây những cô gái sẵn sàng bán đi lòng tự trọng và thân thể mình, giống như người mẹ Vương Mạn Xuân của Tiểu Bình vậy.

New South China Mall là một trung tâm thương mại siêu lớn mới khánh thành chưa tới chục năm, nhưng do quy hoạch không tốt, 90% diện tích của nó bị bỏ hoang, thứ duy nhất còn hoạt động chỉ là công viên trẻ em ở phía ngoài, hằng ngày vẫn diễn ra các hoạt động cho trẻ nhỏ. Đơn vị thuê Tiểu Bình là một công ty đồ chơi trẻ em đang chạy chương trình quảng bá cho sản phẩm mới ra mắt nên tổ chức tặng quà ngay tại nơi này. Món quà chẳng quá giá trị, chỉ là những con thú nhồi bông nhỏ bằng nắm tay nhiều màu khác nhau, nhưng lại khiến bọn trẻ phấn khích.

Cùng làm với Tiểu Bình là một cô gái 22 tuổi tên Chu Hạ, đang là sinh viên đại học Quảng Đông. Chu Hạ không phải là người mới, cô rất quen thuộc với công việc như thế này, do đó thường giúp Tiểu Bình trang điểm trước khi làm việc. Là một cô gái có nhan sắc, nhưng Chu Hạ nói với Tiểu Bình, dù có thiếu tiền, cô cũng không chấp nhận làm gái bao, thà vất vả một chút mà tâm hồn thanh thản. Và lại Chu Hạ vẫn nghĩ, muốn lấy được tấm chồng tử tế, thì thân thể phải trong sạch.

Một chủ nhật cuối tháng 6, Tiểu Bình vừa rời khỏi lớp học thêm đã chạy tới công viên trẻ em, Chu Hạ tới trước, lập tức kêu cô ngồi xuống để trang điểm. Chuẩn bị xong xuôi, hai chị em chạy ra ngoài công khu trò chơi điện tử, cùng nhau phát quà cho mỗi bạn nhỏ bước vào. Tiểu Bình mặc một chiếc váy màu xanh ngọc nhiều lớp voan rất bắt mắt, độ dài cũng phù hợp với chiều cao 1m62 của cô, tóc được Chu Hạ búi cho kiểu đầu nữ thần rất đẹp, tôn lên nước da trắng ngần và thân hình thon nhỏ hơi gầy. Được thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ, Tiểu Bình thực sự là một cô gái rất thanh tú, với đôi mắt biết cười, hàng lông mi dài, mũi thẳng, đường nét trên khuôn mặt hết sức hài hòa. Trong mắt đám trẻ con, cô không khác gì nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích.

Đang mãi phát quà cho các em nhỏ, Tiểu Bình không để ý đến một ánh mắt cứ dõi theo cô mê mải. Ngẩng đầu lên mới thấy được, đó là một người đàn

ông trạc 30 tuổi cao lớn vượt trội, mặc áo thun ngắn tay màu đen bó sát, một bên tai đeo khuyên, mặt mũi sáng sủa nhưng dữ tợn, râu quanh quai hàm đường như đã vài ngày chưa cạo.

Tiểu Bình không được thừa hưởng sự đàn dĩ của mẹ, ngược lại cô là người nhút nhát giống bà ngoại, chỉ vừa bắt gặp cái nhìn sỗ sàng của người đàn ông kia đã rút cổ lại vì sợ, thậm chí chân tay còn hơi run rẩy. Cô thầm thì với Chu Hạ:

-Chị Hạ, chú kia cứ nhìn em chăm chăm ấy... Em sợ quá.

Chu Hạ cũng nhìn về phía người đàn ông nọ, đoạn quay ra nói với Tiểu Bình:

-Trông có vẻ giống dân xã hội. Đừng để ý tới hấn ta làm gì, làm nhanh còn về.

Người đàn ông kia đứng đó một lúc, tới khi hai gã xăm trổ đầy mình chạy đến nói gì vào tai hấn ta, hấn ta mới làm bộ mặt tiếc nuối mà rời đi. Sự sợ hãi của Tiểu Bình cũng theo đó mà buông bỏ, trong lòng cô hy vọng, từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ gặp phải người đàn ông như thế nữa.

Tan làm, Tiểu Bình trở về nhà. Vương Mạn Xuân lại đi vắng. Nhắm đếm, mẹ cô đã ra ngoài 5 ngày chưa trở về. Gọi điện cũng không bắt máy. Tiểu Bình hơi lo lắng, dù thi thoảng mẹ cô vẫn đi liên một tuần không về. Cơm canh nấu xong, cô lại ăn một mình, dọn một mình. Kể từ khi ông bà ngoại qua đời, cô không còn mong mỏi được về nhà nữa. Sự vắng lặng ở nhà, cộng thêm chuyện cô vốn đã ít bạn bè, lại càng làm tâm trạng của Tiểu Bình thêm nặng nề. Cô chỉ có một ước muốn, tháng sau thi đỗ đại học, tới Quảng Đông học tập, cuộc đời sẽ lật sang một trang mới. Tiểu Bình đã quen cách suy nghĩ của người già, bởi từ bé cô chỉ thân thiết với ông bà ngoại, thích yên ổn, thích có một cuộc sống bình lặng không thăng trầm. Đại loại là, trong tương lai, cô muốn trở thành một kế toán viên nho nhỏ, đợi khi công việc ổn định sẽ kiếm một tấm chồng, phải là người trầm ổn an tĩnh như ông ngoại vậy, không quan trọng tới về ngoài và tiền tài, chỉ cần gia đình ấm áp hòa thuận là được.

Hồ sơ của Tiểu Bình đã gửi đi, ngày thi cũng sắp tới gần. Lã Dật thường trách cô không chọn học ở thành phố lớn phía Nam, hai người không thể gặp nhau thường xuyên nữa, vì cậu đăng ký một đại học ở Thượng Hải, so với Quảng Đông xa xôi hơn nhiều. Tiểu Bình chỉ cười, bảo:

-Đồ gia hỏa lắm tiền nhà cậu, đi Thượng Hải tốn kém lắm, mình ở Quảng Đông cho gần, sau này ra trường làm chung một thành phố chẳng phải là được rồi sao?

Lã Dật làm mặt quỷ, sau đó lại dùng chiếc xe máy cũ của bố cậu chở cô cùng đến chỗ học thêm. Cả hai người trẻ, mang trong mình ước nguyện xa xôi, chẳng hề xem trọng những gặp gỡ ghen trước mắt.

Nhưng ngay tới ngày hôm đó, cũng là ngày cuối cùng của tháng 6, vừa đặt chân về tới nhà, Tiểu Bình nhận được một tin nhắn của mẹ. Mẹ cô chỉ viết một câu gọn lỏn: “Đền đón tao“. Cô chỉ hiểu là đón ở nơi mẹ cô làm việc, những cái khác cũng không nghĩ đến nữa. Cô rất lo, sợ Vương Mạn Xuân có phải đã ốm hay bị thương rồi, nên mới nhắn tin cho cô như vậy, nhưng gọi điện thì lại là những tiếng “tút tut” dài vang lên trong vô vọng. Mẹ cô chẳng hề nghe máy.

Đêm tới dưới ánh đèn mờ ảo của Đông Quán, Tiểu Bình vẫn mặc nguyên áo trắng quần dài đi học, đi xe buýt tới chỗ làm của mẹ, chạy dọc một con phố dài mới tới được vũ trường Hoan Lạc. Ánh đèn biển hiệu nhấp nháy xanh đỏ liên tục khiến cô nhức mắt, vô thức đưa tay dụi mắt nhiều lần.

Mẹ cô có lẽ đang ở trong nơi này thôi, cô tự nhủ.

Nhưng rồi, Tiểu Bình không thể đón được mẹ về nhà. Mà ngay cả chính cô, cũng bị quỷ dữ đưa đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Vũ trường Hoan Lạc nằm ở con đường phía Tây, là một vũ trường cỡ trung ở Đông Quán. Trước đây, Vương Mạn Xuân từng là gái nhảy có tiếng ở vũ trường này, tiền kiếm được không ít. Tuy vậy, bà ta đầu tư vào bản thân nhiều hơn là chăm sóc cho gia đình. Từ hồi làm quản lý, trên danh nghĩa Vương Mạn Xuân không còn đi khách nữa. Nhưng thi thoảng bà ta vẫn vướng vào vài người đàn ông, người cho bà ta tiền, người lại được bà ta cho tiền. Tiểu Bình đều không biết những điều này, từ nhỏ tới lớn, bà ngoại chỉ nói với cô, mẹ cô làm việc ở hộp đêm. Hàng xóm thì biết tổng về Vương Mạn Xuân, lấy làm dè biiu.

Cô nghĩ đơn giản rằng, chỉ cần sau này cô đi làm có tiền nuôi được mẹ, mẹ cô sẽ không phải đi làm ở chốn thị phi xô bồ ấy nữa, người ta cũng không thể cứ thế mà nói ra nói vào.

Tiểu Bình chạy trên đường, bộ quần áo đơn giản của cô trở nên nổi bật trong đám người cả trên và dưới lòng đường. Ở nơi này, chẳng cô gái nào ăn mặc kín đáo như thế cả. Mấy bộ váy đi làm của Vương Mạn Xuân cũng đều rất phô trương, cất chỗ này, xê chỗ kia, nhiều lúc chính cô còn thấy phản cảm, nhưng cô không nói lại được mẹ. Tiểu Bình mãi tìm vũ trường Hoan Lạc, không có thời gian để mắt tới người người qua lại. Rất nhiều cô gái tầm tuổi cô đang đứng bên lề đường vẫy khách. Cũng có nhiều người tầm 30 tuổi, tùm năm tùm ba thành một nhóm, mỗi nhóm đều có một người dẫn đầu, ra sức níu tay những người đàn ông ra vào từ những hộp đêm xanh đỏ ngập trong tiếng nhạc.

Tiểu Bình chưa bao giờ tới nơi mẹ cô làm việc. Vũ trường Hoan Lạc không lớn, nhưng đông đúc vô cùng. Hai gã bảo kê cao lớn đứng gác hai bên cổng ra vào, thấy Tiểu Bình định bước vào thì giờ tay ngăn cản. Một gã hát hăm:

-Oắt con tới đây làm gì?

Cô vội vàng trả lời:

-Xin chào, xin hỏi có phải cô Vương Mạn Xuân làm việc ở đây phải không ạ? Cháu là con gái của cô Vương, đến tìm cô ấy.

-Quản lý Vương à? Mấy hôm nay không đến làm việc rồi. Mấy về tìm chỗ khác đi thôi - gã còn lại đáp.

Tiểu Bình thấy ý của hai người này không muốn cho cô vào tìm mẹ, tiu nghỉu đứng một bên, cố chờ xem mẹ cô có đến đây không. Chờ một tiếng, rồi hai tiếng... Tới 11h đêm, cô cũng không thấy bóng dáng của Vương Mạn Xuân đâu, điện thoại trên tay cô thì đã hết pin. Một mối quá đỗi, Tiểu Bình ngồi xuống bên vệ đường, ánh mắt thất thần nhìn người người ra vào vũ trường. Đang định gục đầu xuống thì một bàn tay vỗ nhẹ vào vai cô. Nghĩ là mẹ tới, cô vui mừng ngẩng đầu lên. Nhưng trước mặt cô không phải mẹ, mà là một anh trai bạch diện thư sinh mặc áo sơ mi trắng, vẻ mặt tươi cười, nhìn cô hỏi:

-Em gì à, ngồi đây làm gì vậy? Có cần anh giúp gì không?

Về mặt chân thành của chàng trai này khiến cô không chút phong bị, nói:

-Em muốn vào vũ trường tìm mẹ, nhưng hai chú kia không cho em vào.

Anh ta bèn bảo:

-Vậy đi vào cùng anh, vừa hay anh cũng đến đây tìm người.

Thế là Tiểu Bình đứng dậy, luôn miệng nói cảm ơn rồi theo chàng trai trẻ bước vào vũ trường Hoan Lạc. Lần này, hai gã bảo kê không ngăn cản cô nữa, còn chào chàng trai nọ một tiếng: “Anh Quách!”.

“Anh Quách” này dẫn cô vào gặp các nhân viên, đi khắp 3 tầng hỏi han một lượt vẫn không ai biết mẹ cô đang ở đâu. Ngập trong thất vọng, khi tới quầy bar trung tâm, Tiểu Bình nói với anh ta:

-Cảm ơn anh, không dám phiền anh nữa. Anh cứ đi tìm người của anh đi ạ, em sẽ ở đây đợi một lát xem mẹ có tới không.

“Anh Quách” gạt tay lau mồ hôi trên trán một cái, tươi cười bảo:

-Không vội, người anh tìm ở gần đây thôi. Mẹ em “trốn” kỹ thật đấy, mãi không thấy đâu. Đợi một lát, anh lấy cho em cốc nước.

Tiểu Bình đang định nói “không cần” thì “anh Quách” đã xoay người ra quầy bar lấy hai ly nước lọc, một ly đưa cho cô, một ly uống ừng ực như đang khát lắm. Cô cầm ly nước uống ba ngụm, cảm thấy nước ở vũ trường hình như còn có vị hơi khác so với ở nhà.

Điều cuối cùng mà cô nhớ được trước khi lịm đi, là nụ cười chói mắt của “anh Quách”, cùng giọng nói kỳ quái của anh ta: “Người anh tìm, đã tới rồi.”

Khi Tiểu Bình tỉnh lại đã là 2 giờ sáng, cô đang ở trong một căn phòng lát đá rất sáng sủa, trên trần nhà có đèn chùm kiểu Âu sang trọng, quần áo trên người cô vẫn y nguyên, nhưng cả người bị trói lại, miệng bị bịt băng dính kín mít, bên cạnh là trên dưới 10 cô gái cũng đang bị trói, hầu hết đều rất trẻ. Theo bản năng, cô đoán, cô có lẽ đã rơi vào tay bọn buôn người rồi. Chúng thật vô thiên vô pháp, dám bắt người ngay giữa thành phố, lại bắt một lúc nhiều cô gái trẻ tới vậy. Nhưng ở Đông Quân, mọi người ngầm thừa nhận với nhau rằng, thế giới ngầm đã bắt tay với chính đạo, quan chức và cảnh sát đều có quan hệ móc nối với những ông trùm hoạt động phi pháp. Ví dụ như, trước đây từng có đợt truy quét các ổ mại dâm ở Đông Quân, những con số thu được thật đáng kinh ngạc, nhưng đó chỉ là bề nổi. Một thời gian sau, Đông Quân lại dẫu vào đấy, chỉ là các hoạt động trá hình trở nên kín đáo hơn một chút, không làm kinh động tới truyền thông, các quan trên ai cũng có lợi.

Các cô gái đều đã tỉnh, nhìn nhau với ánh mắt sợ hãi. Có người còn chảy nước mắt ằng ặc, khóc không ra tiếng vì bị bịt miệng. Không có ai canh chừng bọn họ cả, trước mặt họ là một cánh cửa sắt siêu lớn, tương xứng với trần nhà cao rộng, tuy nhiên căn phòng lại quá trống trải, không biết được dùng vào việc gì, cũng không hề có cửa sổ. Cách duy nhất để thoát ra là bước qua cánh cửa kia, nhưng chẳng ai có thể di chuyển với dây trói đang siết chặt.

Rồi Tiểu Bình cũng biết được, ước nguyện khi trước của cô cũng không thành hiện thực. Đó là khi cánh cửa sắt mở ra, và người đàn ông đáng sợ đó, chậm chậm bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4.

Cánh cửa sắt bỗng dừng chuyển động, từ từ mở ra. Ánh đèn xe chói lòa, khiến các cô gái đều phải nhắm mắt lại. Có tiếng gầm của động cơ xe, rồi 3 chiếc SUV to lớn lao thẳng vào căn phòng, dừng ngay trước họ khoảng 1 mét. “Anh Quách” bước xuống từ một chiếc Porsche Cayenne màu xanh đậm, cùng hai thanh niên giang hồ khác tiến tới cửa chiếc Range Rover ở giữa. Trong lúc này, bốn người đàn ông cũng bước xuống từ chiếc SUV Acura còn lại, người đầy mùi thuốc lá, lập tức một người trong số họ mở cửa sau của chiếc Range Rover, cả hội cúi đầu trong im lặng. Một người đàn ông bước xuống, anh ta rất cao lớn, có lẽ phải tới 1m9, vượt trội hơn tất cả những người bên cạnh. Tay anh ta cầm một chiếc áo khoác da, trên người mặc một bộ quần áo thời thượng, t-shirt trắng, quần jeans tối màu cùng một đôi Dr.Martens hầm hố không dính chút bụi.

“Anh Quách” vẫn mang hình tượng bạch diện thư sinh quen thuộc, xoa hai tay nói với người đàn ông nọ:

-Anh Tề, em mang tới cho anh chút quà ra mắt. Ở đây có mười một cô, tuổi còn rất trẻ, có lẽ có không ít hàng nguyên tem, anh chọn xem. Anh lấy hết, em càng sẵn lòng.

Nói xong, anh ta còn bổ sung thêm một nụ cười nịnh nọt. “Anh Tề” ném cho anh ta ánh mắt khinh thường, nhưng cũng chẳng buồn đáp lại, rảo bước tới chỗ đám “hàng” đang co rúm vào một góc tường.

Lúc này Tiểu Bình đã mở được mắt ra. Cô nhìn “anh Quách”, trong mắt chỉ có sự căm hận. Cũng tại sự căm hận của cô, nghĩ anh ta là người tốt, ai biết được, chỉ là một kẻ buôn người máu lạnh! Cô lại nhìn tới người đàn ông cao lớn kia, thấy rất quen mắt. Con người của Tiểu Bình dường như mở to hơn khi cô nhận ra, đó chính là gã đàn ông đã nhìn cô chăm chăm ở công viên trẻ em khi trước. Chỉ có điều lúc này, tóc tai của hắn gọn gàng hơn, râu cũng đã cạo sạch, bên tai vẫn là chiếc khuyên lấp lánh, trông như trẻ ra vài tuổi. Các cô gái bị trói cũng tỏ ra ngạc nhiên khi thấy lão đại trẻ tuổi đẹp trai, khác hẳn với tưởng tượng, thậm chí kỳ quái là có những người không giẫy giụa cố gắng kêu gào nữa.

Tiểu Bình chỉ có thiện cảm với những chàng trai sáng sủa nhẹ nhõm, “anh Tề” quá cao lớn và dữ tợn, đối với cô rất áp đảo, rất đáng sợ. Ngay lúc này đây, cô chỉ mong hắn không nhận ra mình, tóm lại, đừng để hắn chọn phải cô. Cô ngồi trong góc, ở trước mặt còn một cô gái cao hơn cô tới một cái đầu, cơ hội bị nhìn trúng là không lớn. Càng nghĩ vậy, cô càng co người, muốn cho người phía trước che hết thân mình. Nhưng, trời không chiều lòng người. “Anh Quách” lại xun xoe chạy đến bên cạnh “anh Tề”, nhanh nhẩu mở miệng:

-Anh Tề, anh xem, có một con bé được lắm, không biết có phải khẩu vị của anh không? Hình như mới chỉ là học sinh trung học thôi.

Đoạn, anh ta tiến tới dùng hai tay kéo vai Tiểu Bình ra khỏi góc khuất, đưa tới trước mặt “anh Tề”. Tiểu Bình ra sức di chuyển khỏi bàn tay của anh ta, cô thực sự phát hoảng, nhất là khi đối mặt với người đàn ông này. Cô rất sợ, nước mắt chực chờ sắp chảy ra. “Anh Tề” tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, tay phải đưa lên bóc miếng băng dính đang dán trên miệng cô. Câu đầu tiên Tiểu Bình nói trong nước mắt, trước mặt rất nhiều gã giang hồ hồ báo, lại là một câu nói ngây thơ vô lực:

-Thả tôi ra.

Cả bọn, trừ “anh Tề”, đều phá lên cười. Bỗng đi một khoảnh khắc, khi tất cả đã im lặng, “anh Tề” mới lên tiếng, không giấu nổi cái nhếch miệng vui vẻ:

-Bắt được rồi, Tiểu Thanh.

Hai chữ “Tiểu Thanh” thoát ra từ miệng hắn nhẹ nhàng, hết sức tự nhiên. Tiểu Bình nhìn trân trân không hiểu, hắn cũng không giải thích, chỉ cúi xuống bế cô bằng một tay, bước những bước dứt khoát về phía cửa sắt. Trong tiếng la hét dữ dội của Tiểu Bình, đám con gái còn lại thoáng chốc run sợ.

“Anh Quách” thấy biểu hiện của “anh Tề” thì lấy làm hoan hỉ, lập tức quay ra mấy tên đàn em của “anh Tề”:

-Tề đại ca chọn xong rồi, các chú có thích cô nào thì lấy, nhanh để anh còn đi đưa hàng.

Bốn tên đàn em và lái xe của “anh Tề” đều lắc đầu, rồi lập tức giải tán, mở cánh cửa gỗ bên phải, thông với một cầu thang đi lên trên phòng. Đây gọi là tiền viện, là khu nhà để xe và chỗ ở của năm người, còn “anh Tề” ở một căn nhà lớn phía sau, hoàn toàn biệt lập, nếu không có việc cần thì bọn họ cũng không được tự tiện đi vào căn nhà ấy. “Anh Quách” vô cùng ngạc nhiên nhìn hai đàn em của mình, một tên đàn em nói:

-Đại ca không biết rồi, xưa nay “anh Tề” không nhận quà này, cũng không cho bọn đàn em kia nhận. Lần này chắc là phá lệ, việc của đại ca coi như ổn rồi.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt “anh Quách” càng sâu thêm, anh ta hí hửng kêu bọn đàn em đưa hàng đi. Sáng hôm sau, anh ta quả nhiên nhận được một tin nhắn của “anh Tề”: Duy nhất lần này. Anh ta thờ phào nhẹ nhõm. Không phải anh ta muốn động tới địa bàn cấm buôn bán người đi nơi khác của “anh Tề”, mà đây là lệnh của lão già háo sắc Khúc Duy - vốn có ân nghĩa với anh ta. Lần này coi như trả hết ân tình, sắp xếp mười cô gái kia đưa tới Huệ Châu cho lão già ấy, thế là xong việc.

Nhắc tới “anh Tề”, anh ta thực sự không hiểu cách làm việc của người này lắm. Khoảng năm năm trước đây, “anh Tề” trẻ tuổi bắt đầu nổi lên ở Đông Quán, nghe nói gốc gác là phú nhị đại, lắm tiền nhiều của, không biết làm thế nào lại thu phục được mấy tên đàn em già dặn, nay đều là các lão đại ở Đông Quán và các tỉnh bên cạnh. “Anh Tề” chủ yếu kinh doanh sòng bạc, mấy đàn em đã tách ra của hắn thì làm đủ thứ nghề: bảo kê, môi giới gái, nhưng tuyệt nhiên không thấy dính dáng tới hàng cấm hay là buôn người. Mấy năm qua, danh tiếng của hắn không ai là không biết, thu hút cả mấy cô tiểu thư nhà giàu ở Đông Quán. Các ngài tai to mặt lớn đều muốn con gái lấy được phu quân họ Tề, à mà, họ cũng không biết tên thật của hắn là gì, cả cái Đông Quán này đều chỉ biết có duy nhất một “anh Tề” mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Le Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

“Anh Tề” đưa Tiểu Bình tới một căn nhà lớn sơn màu xám, một tay giữ cô, một tay mở cửa. Sức lực của hắn rất lớn, bẻ cô bằng một tay cũng không thấy đổ một giọt mồ hôi nào. Nhưng mặt hắn có vẻ cáu kỉnh, có lẽ vì Tiểu Bình ra sức giãy giụa, ra sức la hét.

Mở được cửa, Tiểu Bình dùng hết sức thoát khỏi vòng tay hắn, đến nỗi mắt đã, lưng cô va mạnh vào bậc cầu thang gỗ ngay đối diện cửa. Một cú ngã đau đớn, khiến cô xây xẩm mặt mày, hắn cũng chẳng thương xót, lập tức lại bẻ cô đi lên tầng. Hắn bẻ cô vào một căn phòng ngủ rộng rãi đầy hương vị nam tính, giường gỗ cao dài rộng màu đen, chấn gối màu ghi xám, nội thất cũng toàn một màu đen xám âm đạm.

Tiểu Bình bị ném phịch xuống giường, người cô nảy mạnh lên một cú. Chưa kịp định thần, hắn đã dùng cả thân mình đè lên cô. Tiểu Bình biết, hắn sẽ không để cô yên, cô sắp bị cưỡng hiếp. Từ bé tới giờ, cô chưa bao giờ rơi vào trạng thái bị đe dọa như thế này, bên cạnh không có người để cầu cứu, cũng không có sức lực để chống trả. Nước mắt cô cứ ầng ậc chảy ra, nhưng cô vẫn nhìn hắn với ánh mắt không khuất phục. “Anh Tề” vuốt lại mái tóc rối loạn của cô, ghé sát mặt cô mà nói rất nhỏ:

- Em gái Tiểu Thanh, em tên là gì?

Tiểu Bình run run trả lời:

- Tôi không phải Tiểu Thanh nào cả. Tên tôi là Vương Tiểu Bình. Chú, chú thả tôi ra đi, tôi muốn tìm mẹ.

- Vương Tiểu Bình? Cái tên chẳng đẹp tí nào, hắn cười. Từ giờ tên em là Tiểu Thanh nhé. Còn nữa, đừng gọi tôi là ông chú, tôi còn chưa tới 30 tuổi đâu. Ngoan ngoãn ở lại đây, mai tôi sẽ cho người đi tìm mẹ em, được không? - hắn lại dỗ dành.

- Chú... Tôi xin chú, tôi phải đi tìm mẹ. - cô gần như gào khóc.

- Tôi nói với em rồi, gọi là anh! Anh Tề, em rõ chưa? - hắn nắm cằm cô, nói như hét vào mặt cô.

Tiểu Bình hoảng sợ nín khóc, đè lên trên đôi tay bị trói của cô là một vật gì đó rất nóng, nóng tới nỗi lòng bàn tay cô chảy mồ hôi. Khi “anh Tề” khế nhích người lên khỏi người cô, cô mới nhận ra, vật đó chính là dương vật của hắn. Tiểu Bình không phải chưa học giáo dục giới tính, cô biết đó là biểu hiện khi người đàn ông động tình, cũng biết chuyện gì đang chờ đợi mình tiếp theo. Không còn đường thoát, cô càng cố gắng quát nói:

- Anh Tề, xin anh thả tôi ra, tôi còn nhỏ, tôi không...

Hắn không trả lời nữa, dùng một tay đè lên ngực cô, một tay cời trói dưới chân cô rồi thành thực kéo khóa quần, một lúc cời xuống cả quần lót và quần dài của cô. Cả đôi chân cô cùng vùng kín lộ ra trần trụi dưới ánh đèn. Hắn đưa tay chạm vào đám cỏ rậm rạp của cô, lăm bằm:

- Tôi không thích thể này lắm, Tiểu Thanh à.

Rồi hắn lại ngồi đè lên chân cô, hai tay bắt đầu giật tung cúc áo trắng của cô, lộ ra áo lót màu trắng đã hơi ngả màu. Hắn tháo móc áo lót, rồi lại tháo móc dây để kéo áo lót ra khỏi người cô. Xong xuôi, hai tay hắn đặt trên hai gò núi nhỏ của cô, nhẹ nhàng nắn bóp. Người Tiểu Bình cứng đờ. Nỗi sợ đã choán hết tâm trí cô, tay chân cũng không thể hoạt động. “Anh Tề” cúi đầu ngậm một bên ngực cô, chốc chốc lại chuyển sang bên còn lại, như thể phải “chăm sóc” đồng đều cho cả hai bên vậy. Hai đầu nhũ hoa nho nhỏ của cô như bị kim châm, chậm rãi đứng thẳng, dính đầy nước miếng của hắn.

Lúc đầu Tiểu Bình vẫn cố gào thét chống cự, nhưng thân thể bị khiêu khích khiến cô phải cắn chặt môi, ngăn cho mình không thoát ra tiếng kêu nũng nịu nào. Lòng Tiểu Bình nguội lạnh. Cô hoàn toàn không cảm nhận được thú vui của việc giao hợp, chỉ có nhục nhã. Lần đầu tiên của cô lại là ở trong tay một tên cưỡng hiếp.

Hắn rời khỏi người cô trong chốc lát, trút bỏ quần áo, và dù có thể nào cũng không có ý định cời trói cho tay cô. Hắn vuốt ve cả người cô, khuôn mặt, cổ, ngực, eo, hông, đùi, rồi dùng cả hai tay ôm lấy mông cô đưa lên, ghé sát dương vật to lớn của mình vào vùng tam giác giữa hai chân cô.

Hắn dùng một ngón tay chọc vào âm đạo của cô, nhẹ nhàng di chuyển ra vào, muốn làm nơi đó tiết ra nước dịch. Nhưng nơi đó vẫn chặt khít, lượng nước tiết ra ít vô cùng. Một khắc trôi qua, tình trạng của cô vẫn thế, mà cô hoàn toàn không dám nhìn thẳng, mặt nghiêng trên gối, nước mắt cứ tự động chảy ra. Quá sốt ruột, “cậu em” lại không thể nhịn thêm, hắn đánh liều đưa vật to lớn vào cửa động. Chỉ mới đẩy vào một chút đã không thể di chuyển tiếp. Cú đẩy của hắn làm cô giật mình, vội quay ra nhìn phía dưới của mình. Tiểu Bình cảm thấy muốn ngắt đi, dương vật của người đàn ông này cực kỳ lớn, tương xứng với thân hình 1m9 của anh ta, nó lại rất dài, căn bản là sẽ không thể nào nhét vừa vào người cô. Chỉ mới cho vào phần đầu của dương vật to như quả trứng, nhưng cô đã thấy căng trương không thể nào chịu nổi.

Hắn đưa một tay cầm lấy ngực bên trái của cô, nói:

- Thả lỏng, em phải thả lỏng mới không đau.

Nói dứt lời, hắn đẩy mình thật mạnh vào cô. Tiếng thét của cô như vỡ vụn trong đầu đón. Cô khóc như một đứa trẻ, và những tiếng nói rồi rạc cất lên:

-Tôi xin anh, tôi xin anh, tha cho tôi, buông tha cho tôi..

Cô gái ở dưới thân vì đau mà co quắp lại, hai chân bị kéo ra cũng ghì chặt vào lưng hắn. Lần đầu tiên hắn gặp trường hợp này, người tình quá bé nhỏ, thân hình không tương xứng. Trước đây những cô gái từng ngủ với hắn nhất định phải cao trên 1m7. Nhưng lần đầu tiên gặp Tiểu Bình ở công viên trẻ em hai tuần trước, hắn đã muốn có được cô, đó là một sự cố chấp kỳ lạ mà chính hắn cũng không thể giải thích được. Từ cái ngày nhìn thấy cô, phụ nữ trước mắt hắn dù có đẹp mấy cũng chẳng còn sức hút. Việc hắn “ăn chay” trong suốt nửa tháng khiến lũ đàn em cực kỳ bất ngờ. Chẳng ai biết được, bóng dáng yêu kiều trong chiếc váy màu xanh cứ ám ảnh hắn, trong những giấc mơ đẹp đẽ, hắn luôn miệng gọi cô là Tiểu Thanh, Tiểu Thanh của hắn. Cơ hội hôm nay, chứng tỏ hắn và cô thực sự có duyên phận. Hắn muốn có Tiểu Thanh của hắn, người ta mang cô trao vào tay hắn. Không có lý do nào để chối từ.

Hắn bất động, hai tay ôm ghì lấy cô, nửa dương vật cố chấp cắm sâu trong cơ thể cô. Tiểu Bình khóc một lúc, rồi sức cùng lực kiệt, chỉ còn thoát ra những tiếng ảm ức nho nhỏ.

Đêm dài của cô, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

<http://diendanlequydon.com/viewto>Những gì Tiểu Bình cảm nhận được, là những cú thúc mạnh vào người, khiến cô đau, cũng khiến cô ngứa ngáy, giống như hàng trăm con kiến đang cắn vào người. Hắn không ngừng lại. Cứ tiếp tục trong một tiếng đồng hồ, thân thể cô dần dần thích ứng, phía dưới ướt đầm một mảng, chất nhờn chảy ra bám vào hai đùi, cùng với vết máu vẫn chưa khô.

Chẳng có một nhịp điệu nhất định nào, chỉ càng ngày càng mạnh hơn. Cô đã lên đỉnh vài lần, nhưng hắn vẫn chưa thỏa. Cuộc vui đầu của hắn kéo dài tới 2 tiếng, hắn thỏa mãn bắn vào trong cô không kiêng dè. Nhất thời xong việc, hắn lấy khăn lau cho cô và mình, rồi lại có ý định mở đầu hiệp 2. Tiểu Bình đã rất mệt. Cô đói, không còn sức nữa, lại rất buồn ngủ.

Giữa lúc “anh Tề” đang hành sự lần thứ hai thì cô đã không thể tiếp tục chống cự, mê man thiếp đi. Hắn ôm người tình mới như búp bê say ngủ trong tay mà bối rối, nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn, hắn tiếp tục tự mình cần nắn trên thân thể Tiểu Bình thêm hai lần nữa, mãi tới 7h sáng mới rời giường đi tắm.

Tay bị trói, cả người như bị nghiền nát, kể cả dây trói có được tháo thì Tiểu Bình cũng không có cách nào trốn thoát được. Cô vẫn chìm trong trạng thái vô thức, vết nước mắt trên má đã khô, thân thể bị thương tổn không hề che giấu. Bước ra khỏi phòng tắm, “anh Tề” mặc một chiếc áo choàng tắm bằng lụa đen, chậm rãi lau khô mái tóc còn đang ướt, mắt không ngừng liếc về phía cô gái nằm trên giường. Hắn vớ lấy điện thoại trên bàn, bấm số, cất giọng lười nhác:

-Chị Hà, nhờ chị đến nhà tôi một chuyến.

-Sớm thế này... Việc gì thế? Cậu lại gây ra rắc rối gì à? - người phụ nữ trong điện thoại cười.

-Nhanh lên, phải xong việc trước đêm nay đây.

Nửa tiếng sau, Hạ Hà đặt chân tới phòng của “anh Tề”. Cô ta khoảng trên 30 tuổi, đẹp sắc sảo, trên gò má có một nốt ruồi nho nhỏ rất quyến rũ, mặc một bộ jumpsuit màu be bó sát lấy thân hình đồng hồ cát. Về mặt vợ vã, nhưng cô ta vẫn khoan thai bước đến giường của hắn, nơi hắn đang ngồi trên đầu giường, tay cầm một tách cà phê nóng. Vừa liếc nhìn, Hạ Hà đã phát hiện ra trên giường có một người lạ, một cô gái mà cô ta chưa gặp bao giờ. Con thỏ nhỏ này có làn da trắng tự nhiên thật mê người, trên thân thể chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi trắng đã bị vạch sang hai bên, lộ ra cặp vú non mịn của thiếu nữ. Chắc, Hạ Hà nghĩ, trông thế này, đúng là hiện trường một vụ cưỡng bức, dưới ga giường còn vương vãi máu đào. Cô gái bị trói hai tay, trên người có nhiều vết đỏ, chắc chắn là do bị đụng chạm, vùng cổ xoắn giữa đùi còn lấp ló một dòng tinh dịch đang trôi ra ngoài. Cô ta hỏi ngay:

-Ai thế này? Cậu có bao giờ động vào loại hàng này đâu? Lại còn nhỏ thế này, chắc chẳng chịu quá được hai hiệp.

-Tôi thích. Còn muốn giữ lâu nữa. Chị đưa cô ấy đi triệt lông đi. Tôi không thích thế kia. - hắn chỉ vào vùng tam giác của Tiểu Bình.

-Hơ, cũng chẳng nhiều, lại là gái trinh, cậu lại còn bày đặt. Mà cậu không dùng bao, không sợ nó có thai à?, Hạ Hà khoanh tay cười.

-Không thích dùng. Cho cô ấy đi khám luôn, xem uống thuốc thế nào. Đêm qua cũng hơi quá, không biết đêm nay có được không. - hắn ném đi một cái nhìn tiếc rẻ.

-Được rồi. Cậu giúp tôi mặc quần áo cho nó, rồi bế nó ra xe tôi đi. - cô ta xua tay thờ dãi.

-Mua thêm cho cô ấy mấy bộ quần áo nữa. Màu xanh ngọc. Chị biết không, là màu aquamarine ấy. - hắn móc ra một tấm thẻ bạch kim đưa cho Hạ Hà.

-Được được được, hiểu rồi.- cô ta nhận tấm thẻ, lại lườm “anh Tề” một cái sắc lẹm.

Cả sáng hôm ấy, Hạ Hà đem Tiểu Bình không còn tỉnh táo đến spa của cô ta, bảo nhân viên triệt lông, massage cho tan các vùng máu bầm trên người, trong lúc đó thì cô ta tranh thủ đi mua quần áo ở trung tâm thương mại; có tiền của “anh Tề”, cô ta phóng tay rất mạnh, cũng lấy phí là vài bộ quần áo cho chính mình. Máy cô nhân viên ở spa đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết khách hàng kỳ lạ này là ai, chỉ biết làm theo lời bà chủ.

Hạ Hà trở về spa lái xe đưa Tiểu Bình tới một phòng khám tư lớn. Người khám là bác sĩ Uông, người quen của Hạ Hà, một người phụ nữ đã bước vào tuổi ngũ tuần. Bà thấy cô gái đến khám thật tội nghiệp, cả người bị vắt kiệt sức, vùng kín sưng đỏ, có thể hiểu ngắn gọn là tình dục quá độ. Để Hạ Hà yên tâm, bà truyền một chai dinh dưỡng cho Tiểu Bình, sau đó lấy cho cô ta vài tuýp thuốc giúp giảm đau, hỗ trợ chuyện phòng the dành cho nữ giới. Bà nói:

-Cơ thể cô gái này âm hàn, kinh nguyệt có lẽ không đồng đều, chuyện có thai là rất khó xảy ra, tốt nhất không nên dùng thuốc. Chuyện chăn gối nên có chừng mực một chút.

Hạ Hà vâng dạ, gọi điện báo cáo tình hình cho “anh Tề”, rồi lại cùng Tiểu Bình trở về căn nhà của hân ở trung tâm Nam Thành. 4h chiều, trên bàn đã sắp sẵn thức ăn nóng sốt chờ đợi. Ở nơi này, chuyện ăn uống không phải lo lắng, bởi hằng ngày người từ nhà hàng Quảng Đông Mỹ Thực thuộc sở hữu của “anh Tề” đều mang đồ ăn tới. Hạ Hà từ sáng chưa ăn gì, ngồi ăn rất ngon lành, Tiểu Bình vẫn ngủ say trên salon. Một lúc sau, cô mới tỉnh, cả người nhức mỏi. Hạ Hà bảo:

-Em gái, ra đây ăn với chị nào. Cả ngày chưa ăn gì rồi, đói chứ hả?

Tiểu Bình ngơ ngác nhìn quanh, khung cảnh xa lạ đập vào mắt, cô đang nằm trong một phòng khách sáng sủa, một người phụ nữ lạ mặt chống tay vào lưng ghế salon nhìn cô chăm chú. Tiểu Bình mở miệng:

-Tôi không muốn ăn, tôi muốn về nhà.

-Em không về được đâu. Anh Tề nhắm em rồi, bé ạ. - Hạ Hà cười nhạt.

-Xin chị hãy thả tôi ra, tôi hứa, tôi sẽ không báo cảnh sát. - Tiểu Bình cứng giọng thề thốt.

Cô vừa nói ra một điều mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy uất nghẹn tới tận cổ. Làm sao cô có thể tố cáo một đại ca giang hồ, khi mà cả cái Đông Quan này đều nhận biết được quyền lực tối thượng của giới hắc đạo?

Câu nói của Tiểu Bình đổi lấy một tràng cười ngặt nghẽo của Hạ Hà, cô ta đá lông nheo với cô, bảo:

-Thôi cứ ăn đi. Ăn xong đợi anh Tề về rồi em xin anh ấy, xin chị có ích gì đâu.

Bữa ăn thịnh soạn đối với Tiểu Bình như một màn tra tấn. Lúc đầu cô không dám ăn, sợ họ bỏ thuốc giống như ly nước cô đã uống. Nhưng thấy Hạ Hà ăn uống bình thường, mà bụng đã đói đến quặn lại, cô không thể cứ thế này, không có sức, không thể chạy thoát. Nghĩ vậy, Tiểu Bình cố gắng ăn thật no, bù lại gần một ngày bỏ gỏi vào bụng. Ăn xong, Hạ Hà ra về thân thiết hỏi cô:

-Bé này, em tên gì?

-Tôi họ Vương, tên Tiểu Bình, Tiểu trong nhỏ bé, Bình...

Chưa nói hết câu, có tiếng mở cửa “cách” một cái. “Anh Tề” bước vào, tay cầm một cái túi mua sắm rất lớn, vẻ mặt hồ hững, cao giọng nói:

-Cô ấy là Tiểu Thanh. Tiểu Thanh của tôi đấy. Quên Tiểu Bình gì đó đi.

Hạ Hà bĩu môi. Hân héch mặt chỉ về phía cửa, ý bảo ở đây cô ta đã hết việc.

Hạ Hà đi ngay lập tức. Không khí trong căn phòng dường như đặc lại, Tiểu Bình cảm thấy khó thở, khi mà hân đứng ngay đằng sau ghế cô ngồi. Hân có thể buông tha cho cô không?

Hay số phận của cô là ở nơi này, bị cầm tù mãi mãi?pic.php?t=404395&start=25

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Trên người Tiểu Bình mặc một chiếc váy voan xếp li màu xanh ngọc, là do Hạ Hà thay cho cô lúc còn chưa tỉnh lại. Mà “anh Tề” đứng đằng sau Tiểu Bình không thể nào rời mắt khỏi cô, tay hân kéo hai quai váy trễ xuống, lộ ra bờ vai trần ngọt ngào. Từ lúc hân bước vào, Tiểu Bình đã sợ run người, giờ

bị động chạm, cô lại càng hoảng hốt hơn. Không dám quay lại đối mặt với hắn, cô lí nhí:

-Anh thả tôi đi có được không? Tôi phải đi tìm mẹ.

“Anh Tề” xoa bờ vai trắng mịn trong tay, ghé sát cô thì thầm:

-Em lo gì chứ, mẹ em là đi phá thai ở bệnh viện nên mới tìm em đón về. Tôi đã cho bà ta tiền và dặn bọn đàn em chăm sóc rồi. Em cứ yên tâm ở lại đây- dứt lời, hắn còn hôn nhẹ vào cổ cô, Tiểu Bình tránh không kịp, cả người nổi da gà.

Cô ghen ngào:

-Anh Tề, thả tôi ra đi. Tôi hứa, việc ngày hôm qua... tôi sẽ không báo cảnh sát.

Hắn cười ha hả:

-Tiểu cô nương, Tề mỗ không sợ mấy thằng nhãi cảnh sát ấy, em có báo hay không thì cũng thế. Việc của em là làm cho tôi vui lòng, em hiểu chưa?

Dứt lời, hắn dùng cánh tay mạnh mẽ kéo ghế ra, xoay cô lại, ghé sát xuống hôn lên môi cô. Tiểu Bình vùng vẫy tránh khỏi nụ hôn ấy, nhưng gọng kim của hắn siết cô tới không thể cử động, hắn dễ dàng tách được môi cô để lún lưỡi vào, mang mùi thuốc lá nhẹ nhẹ và mùi bạc hà lấp đầy khoang miệng cô. Tiểu Bình cảm thấy việc truyền nước miếng này thật ghê tởm, cô định cắn xuống lưỡi hắn, nhưng hắn nhanh trí đoán được ý định đó mà lùi lại, kết quả là cô lại cắn phải lưỡi mình, đau điếng.

Hắn trao cho cô một nụ cười bất đắc dĩ, nửa bẽ nửa ôm lấy cô bước nhanh lên lầu. Tiểu Bình ra sức kêu gào, lấy tay đập đánh hắn:

-Buông tôi ra, tôi không muốn, cho tôi về nhà, tôi không muốn làm chuyện đó với anh...

Đến giữa cầu thang, hắn thoáng dừng lại, gần từng chữ:

-Thế em muốn thế nào hả Tiểu Thanh? Em đã ngủ với anh rồi, trinh tiết của em đêm qua đã mất ở nơi này đây. Ngoan ngoan một chút đi!

Tiểu Bình tiếp tục đá chân lung tung, dùng tay nện hết sức vào người hắn, nhưng chỉ như muối bỏ bể, hắn quá to lớn so với cô, sức của cô đâu không lại.

“Anh Tề” lôi Tiểu Bình đến giường, lại lấy một cái còng tay kèm xích trong ngăn tủ, còng cô lại phía đầu giường, sau đó bỏ đi tắm. Tiểu Bình la hét, cố gắng tìm cách thoát khỏi chiếc còng số 8 cứng rắn, dùng hết sức lực, cô vẫn chỉ có thể chịu trôi trên giường, người đầm đìa mồ hôi, mặt đỏ bừng, giọng khàn đặc. Trong lúc ấy, “anh Tề” vẫn thong dong trong nhà tắm, không coi chuyện cô muốn bỏ chạy là một vấn đề.

Khi hắn bước ra ngoài, cô gái của hắn đang quay mặt về phía đầu giường, vẫn đang chặt vật giết xích khỏi giường. Hắn từ từ ngồi xuống bên cô, vỗ lên mông cô, nói:

-Bé yêu, cái còng này để bắt những kẻ như tôi, rất chắc chắn, em không thể giật đứt nó đâu. Đừng phí sức, xem tay em đỏ hết lên rồi kìa.

-Không đời nào tôi có thể ở với loại người như anh, đừng chạm vào người tôi! - cô quay phắt lại, cứng giọng, dịch người cố tránh khỏi bàn tay hắn.

Hắn cười khẩy, tay bắt đầu không thành thực giữ lấy hông cô, lột xuống chiếc quần lót ren mỏng manh che chắn vùng kín mê người. Cô dùng chân đạp hắn, nhưng không ăn thua, hắn vẫn thực hiện được ý đồ của mình, vén váy cô lên quá hông, để vùng kín giờ đã nhẵn mịn của cô lộ ra trước mắt. Nơi đó vẫn còn hơi hồng, nhưng không khó để nhận biết được, trước đây nó trắng trẻo non nớt cỡ nào. Hắn dùng một ngón tay thô lỗ chọc vào âm đạo khiến cô rụt người vì đau, miệng hét lớn:

-Bỏ tay ra, đồ ti bì, vô liêm sỉ!

Thấy cô mắng chửi mình, hắn lại càng trêu tức, nhét thêm một ngón tay vào cái miệng nhỏ phía dưới của cô, hai ngón tay khẽ di động, chỉ sau một lúc, thủy dịch đã chảy ra. Hắn vội vàng cởi áo choàng tắm, đỡ “tiểu Tề” đi vào, có điều chỉ mới vào được một khúc đầu đã phải dừng lại, bởi bên trong cô siết chặt hắn, quá chặt, quá nóng. Giây phút thứ cực đại đó cắm vào người cô, Tiểu Bình lại hét lên vì đau, cô co người cố nhích lên đầu giường, nhưng hai bên hông đã bị giữ chặt.

Nước mắt cô bắt đầu chảy ra không kiểm soát được, trong khi “anh Tề” cố gắng thúc vào sâu hơn, tìm chốn ấm áp cho bản thân mình. Hắn bỗng nhớ tới thứ thuốc bôi mà Hạ Hà bảo, không đành lòng rút khỏi người cô, nhanh chóng xuống nhà tìm thuốc. 30 giây sau hắn trở lại, mặt vui vẻ, dùng thứ thuốc đó bôi vào âm đạo của cô, lại bôi thêm vào đầu dương vật. Thứ thuốc này có màu trong suốt, lại có mùi mát như bạc hà, nhanh chóng làm dịu đi cơn đau dưới vùng kín của Tiểu Bình. Hắn dùng hai tay dạng hai đùi cô rộng ra, vội vã chen vào. Lần này ra vào dễ hơn nhiều. Thậm chí tiêu đệ của hắn có thể vào trong cô tới 2/3, đó là điều mà đêm qua hắn không sao làm được. Cô vẫn khóc, nhưng khóc vì bị khuất nhục, chẳng mấy chốc, phía dưới của cô bắt đầu chảy nước vì hắn. Vừa di chuyển được mấy trăm cái, Tiểu Bình đã lên đỉnh tất cả năm lần, cô ưỡn người, âm đạo thắt chặt lại, chất dịch trong cơ thể bắn ra một cách không thể kiểm soát. Liên tục vận động, người cô ướt đầm, trông rất khổ sở. Hắn xé váy và áo lót của cô, vuốt ve hai bên ngực đang sưng lên vì ham muốn, khẽ an ủi:

-Tiểu Thanh, em đừng cứng người như thế, thả lỏng ra, sẽ dễ chịu hơn đấy.

Mắt cô mờ đi vì hơi nước, phía dưới ướt át khó chịu trong những cái đưa đẩy không rõ ràng của hắn, hai núm hoa đều đứng thẳng, bị hắn ngậm tới ngậm lui trong miệng như một đứa trẻ. Nhận ra sự thay đổi ấy, hắn bỗng nhiên rời khỏi ngực cô, hai tay cầm lấy hai mông cô, ép thật sát cô vào người, thúc

từng cái rất mạnh, cái nào cũng sâu hết trong âm đạo, khiến cô giật nảy mình đón nhận. “Anh Tề” trút hết tinh dịch vào người cô sau một cú thúc choáng váng, hai người đồng thời lên đỉnh. Hắn liếc nhìn nơi kết hợp của hai người, cô nhỏ bé như vậy, nhưng cũng chứa được gần hết hắn, chỉ thừa ra một đoạn dài bằng ngón tay út phụ nữ. Chỉ cần như thế thôi, hắn đã mãn nguyện lắm rồi. Phần cuối dương vật của hắn quá lớn, cái miệng nhỏ chảy nước của cô không thể chịu đựng nổi cũng dễ hiểu. Hắn ôm ghì lấy cô trong tay, cúi đầu hôn cô, môi lưỡi dây dưa. Cô vẫn trong cơn vằng vác, cứ nằm yên cho hắn hôn, không phản ứng gì.

Tiểu Bình nhắm mắt. Trên người cô đầy mùi của hắn, mồ hôi của hai người quyện vào nhau. Cô hóa ra cũng chẳng khác gì mẹ cả. Hàng xóm thường ác khẩu: “Mẹ nào con nấy”. Trước nay cô không tin. Cô tin cô không phải kẻ lẳng lơ, không phải loại con gái dễ dãi. Nhưng cảm giác sung sướng khi cùng kẻ đã cưỡng hiếp mình giao hợp, cô không thể nào chối bỏ nó.

Cô cuối cùng đã biết được, bản thân mình rơi đến mức nào.

Vương Tiểu Bình cô, lẽ nào chỉ là một con diêm?

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

Bàn tay trái của “anh Tề” tỉ mỉ vén mái tóc ướt đầm mồ hôi của Tiểu Bình, trong khi tay phải chạy loạn trên người cô, hết nghịch ngợm bầu ngực lại vuốt ve phía trong đùi. Tiểu Bình vẫn khép chặt đôi mắt, giả vờ như đã ngủ, mặc cho từng cái chạm của hắn khiến cô ngứa ngáy như thể hàng trăm con kiến bò khắp cơ thể.

Bất ngờ, hắn rút tiểu đệ dẹt ra khỏi, xoay người cô lại, đưa lưng về phía mình. Hắn lại chậm rãi đè lên Tiểu Bình, hai tay bóp lấy hai con thỏ nhỏ từ phía sau. Những ngón tay thô ráp của hắn chà lên đầu nhũ hoa, khiến chúng sưng tấy. Tiểu Bình không biết hắn lại định làm gì tiếp theo, theo bản năng, cô khép chặt hai chân, dòng lệ lại không cầm được mà chảy ra khỏi khóe mắt, thấm ướt gối. Cô cố cắn chặt môi, không thoát ra tiếng động, nhưng hắn bắt ngờ đưa hai ngón tay trái chọc vào cửa động vẫn còn ướt nhẹp của cô, lại dùng ngón trở phải miết vào hạt đậu giữa hai cánh hoa, khiến cô nhìn không được mà kêu lên một tiếng nho nhỏ. Hắn thì thào bên tai cô, cợt nhả:

- Tiểu Thanh, em đang thức à? Còn sức làm tiếp chứ?

Cô lập tức nói, sợ hắn cho rằng im lặng là đồng ý:

- Tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ. Đừng chạm vào người tôi.

Như bị khiêu khích, “anh Tề” càng miết mạnh ngón tay vào nhụy hoa của cô thay cho câu trả lời, và cười khùng khục khi nghe những tiếng kêu vô vọng từ người con gái dưới thân mình. Dương vật ấm nóng của hắn đặt trên mông cô dần dần thức tỉnh, nhanh chóng trở nên căng trướng. Không còn kiên nhẫn nữa, hắn dùng đầu gối tách hai chân khép chặt của cô, từ từ đưa cự vật vào trong. Cảm nhận được chỗ đó trơn trượt đầy chất nhầy của cả cô và của hắn, hắn thoải mái thúc mạnh vài cái mào đầu, thò ra đầy sung sướng, còn Tiểu Bình ẩn mặt vào gối, chỉ để không thốt ra những âm thanh khướt nhục.

Cô thậm chí không thể chống lại hắn, hai tay bị cùm đã lần đó, mỗi một không còn sức lực. “Anh Tề” tỏ ra rất hưng phấn, dùng tiết tấu chín nông một sâu trên đùi cô, rồi đổi thành những cú thúc sâu liên tiếp với tốc độ kinh hoàng, khiến cô không tiếp nhận nổi. Lần này, thay vì tiết ra chất dịch, cô chỉ cảm thấy bên trong càng ngày càng khô khốc, đau đớn tưởng như cơ thể sắp nứt ra.

Một cô gái chưa hiểu sự đòi hỏi sao có thể bắt kịp người đàn ông thành thạo lực lưỡng? Tiểu Bình bắt đầu khóc nức lên vì đau, cô ráng người co về đầu giường dù cho hai tay hắn ra sức kéo hông cô trở lại, vẫn tiếp tục đẩy vào cô không thương xót. Khi “anh Tề” lên đỉnh, hắn lập tức rút dương vật ra đứng lúc, phun đầy vung vải lên lưng cô một dòng dịch trắng đục.

Giữa hai chân Tiểu Bình rất như bị bỏng, cô vẫn khóc, cả người đỏ lên, hông nhức mỏi như sắp gãy. Nằm sấp trên giường, trông cô thảm hại không khác gì đêm qua, lạc lõng giữa chiếc giường to lớn khi “anh Tề” bỏ đi tắm lần nữa.

Bằng chút sức còn lại, cô tự mình ngồi dậy, ngồi co gối trên đầu giường, đầu gác lên đôi tay bị cùm xích. Sau mười lăm phút, hắn đem một cái khăn ẩm trở lại, dường như muốn lau người cho cô. Nhưng Tiểu Bình khước từ sự quan tâm đó, cô né đi khi hắn muốn giúp cô lau mặt. Hắn liếc nhìn cô tay sung đỏ của cô, có chút thương xót, kéo ngăn tủ lấy chìa khóa mở cùm tay cho cô. Vừa được tự do, cô đã muốn chạy trốn. Nhưng vừa bước một chân xuống giường, giữa hai chân lại nhói lên, khiến cô khựng lại. Không chút vội vàng, “anh Tề” ấn cô trở lại trên đệm, dùng khăn lau qua loa mặt, cổ, ngực và lưng cô, nhưng đến khi nhìn đến vùng tam giác, hắn mới bất chợt dừng lại. Dùng tay khẽ tách ra, mới thấy chỗ đó lại sưng đỏ, giữa những nếp gấp chảy ra một tia máu nhàn nhạt. Cảm thấy đã “chơi” hơi quá đà, hắn thở dài, lấy khăn lau nhẹ nhàng ở nơi bị thương. Xong xuôi, hắn dùng ngón tay quét thuốc bôi cho Tiểu Bình, lại rút ra lau tay vào khăn rồi cầm nó vớt xuống giường.

“Anh Tề” dùng hai bàn tay vỗ vào hai má Tiểu Bình, nói giọng cương cường:

- Lần này tha cho em, ngủ đi.

Cứ tưởng thế là xong, nhưng con sói già thào đời này còn lấy cớ tay còng tay của hắn và cô cùng một chỗ, ngăn cho cô không chạy trốn. Tiểu Bình bị ép nằm nghiêng, úp vào ngực hắn. Chẳng mấy chốc, hắn đã ngủ, tiếng thở vang lên đều đều, chậm rãi. Tiểu Bình vẫn lặng lẽ chảy nước mắt, cô không sao nhắm mắt nổi. Nếu bây giờ cô có một con dao, cô thà chặt đứt tay mình còn hơn là bị cột lại một chỗ với tên đại ca giang hồ này. Giờ này không biết mẹ có nghĩ đến cô không? Lã Dật có tìm cô ở lớp học thêm không? Còn công việc ở công viên giải trí, ai sẽ phụ trách với Chu Hạ? Cô nghĩ đến số tiền học thêm còn đang nợ, nghĩ tới kỳ thi còn cách một tháng, nghĩ tới cánh cửa tương lai của cô đang bị bịt kín, càng nghĩ càng thấy uất ức, càng thấy không sao chịu nổi.

Khóc một lúc rồi, Tiểu Bình tự động viên mình, cô phải bình tĩnh lại. Dù rằng thân thể của cô quan trọng, nhưng cuộc đời của cô còn quan trọng hơn. Vì bản thân, cô phải thương lượng với “anh Tề”, phải thỏa hiệp, phải khiến cho anh ta đồng ý thả cô. Cô không biết mình phải đánh đổi bao nhiêu nữa, và bằng bao nhiêu con hành hạ thân xác từ anh ta, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, cô cũng sẽ thoát ra khỏi nơi này.

Mọi dự định của Tiểu Bình đều cứ thế đi chệch khỏi quỹ đạo. Thẳng đến hai năm sau, khi trái tim cô đã tan nát, không cần đến một câu đồng ý của “anh Tề”, cô có lại được tự do, còn anh ta, đột nhiên biến mất không một lời để lại, như thể chưa bao giờ tồn tại. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

Khi Tiểu Bình thức dậy, ánh dương rực rỡ đã chiếu lên thân hình trần truồng của cả cô và “anh Tề”. Hắn đã sớm dậy, đang dùng tay trái vuốt ve tiểu đệ đệ cương cứng của mình, mắt nhìn về cô với ánh mắt đầy dâm dăng. Thấy người bên mình mở mắt, hắn lập tức cầm trên tay tuýp thuốc bôi vào dưới người cô, nhanh chóng lật dậy, đỡ dương vật từ từ nhích vào. Nhờ có thuốc trợ mà Tiểu Bình không thấy đau đớn, thậm chí còn thấy phía dưới hơi trống rỗng. Cô mở to mắt nhìn biểu cảm trên mặt “anh Tề”. Hắn tỏ ra vừa thống khoái vừa vội vàng, nhưng lại cố tình di chuyển chậm chạp chờ cô thích ứng. Một lát sau, trong phòng chỉ vang lên tiếng nước thoát ra từ chỗ giao hợp, cùng với tiếng thở dốc của Tiểu Bình, ít nhất thì, cô cũng cố gắng không thốt ra tiếng kêu dâm dăng nào.

Tiểu Bình không hề chống cự khiến “anh Tề” vô cùng nghi ngờ, đột ngột bế xốc cô lên đùi, nơi đó của hai người vẫn dính chặt, hắn vừa ấn hông cô xuống vừa thúc từ dưới lên, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi:

-Sáng nay em ngoan đột xuất đấy? Đã hiểu chuyện rồi sao?

Hai tay Tiểu Bình quàng lên cổ hắn, cô gục đầu trên vai hắn, nhỏ giọng đáp:

-Anh muốn tôi ở bên anh thì hãy để tôi đi học đại học, một tháng nữa là tới kỳ thi rồi. Tôi cũng sẽ không tìm cách chạy trốn nữa.

-Em định thi trường nào? Gần đây không?

-Là đại học tài chính Quảng Đông.

Hắn thúc một cái thật mạnh vào Tiểu Bình khiến cô “á” lên một tiếng rồi mới trả lời:

-Được. Thành giao. Em phải giữ lời hứa của em đấy, khi nào tôi cho em đi thi mới được rời đi. Cũng đừng nghĩ tới việc trốn khỏi đây nữa.

Cuộc vận động buổi sáng của hai người kết thúc trong sự mệt mỏi cùng cực của Tiểu Bình và sự hà hê của “anh Tề”. Hắn bế cô cùng đi tắm, rồi sau đó thay quần áo sạch, xuống nhà ăn sáng.

Tiểu Bình ăn một chén cháo hải sản, còn hắn lại ăn sáng kiểu Âu với bánh mì kèm trứng benedict. Cô thầm quan sát cách ăn lịch thiệp của hắn, cảm thấy kỳ lạ: Một đại ca giang hồ có thể có phong thái này sao? Là thực sự hay chỉ là trường giả học làm sang?

Hắn ăn xong trước cô, lau miệng rồi nói:

-Em không thể rời khỏi căn nhà này đâu, cửa chính là cửa điện tử nhận biết mã vân tay, nên biết điều mà ở yên đây thôi. Ban ngày tôi bận ra ngoài làm việc, em cứ tự nhiên dùng phòng làm việc của tôi mà học bài. Em cần sách gì cứ nói, tôi sẽ bảo A Tử đi mua bây giờ.

Tiểu Bình gật gật đầu, cố ăn xong bữa sáng. Cô dè dặt hỏi:

-Vậy... trưa anh có về không?

Hắn cười:

-Em mong sớm được gặp tôi vậy hả? Trưa nay em ăn một mình đi, sẽ có người đưa đồ ăn đến cho em, em thích ăn gì thì nói với người ta luôn. Tối nay tôi sẽ về sớm. Còn nữa, viết ra giấy danh sách mấy thứ em cần đi, A Tử sắp tới đấy.

Trong lúc Tiểu Bình ngồi trong thư phòng lập danh sách, “anh Tề” đi thay một bộ quần áo bảnh bao, chỉ là áo sơ mi màu đen và quần jeans tối màu thôi nhưng ôm lấy thân hình rắn rỏi của hắn, trông không khác gì người mẫu nam trên tạp chí. Anh ta ghé vào thư phòng để hôn tạm biệt cô nhân tình nhỏ, lấy danh sách những món sách vở Tiểu Bình cần, rồi nhanh chóng rời khỏi nhà.

Từ sáng tới trưa, Tiểu Bình sục sạo căn nhà ba tầng của anh Tề, nhưng quả thực là một nơi quái dị. Không có nhà bếp, cũng không có điện thoại, tivi, máy tính, và dù cô có cố gắng cũng chẳng tìm được một vũ khí phòng thân nào, kể cả một con dao gọt hoa quả. Căn nhà vốn đã ít cửa sổ, ba cái cửa sổ đều được thiết kế quá cao tầm với của Tiểu Bình, tận gần trần nhà để hứng gió. Tầng một chỉ là phòng khách và phòng ăn, tầng hai chỉ có phòng ngủ và thư phòng, còn tầng ba có hai phòng khóa kín. Lẽ nào những vật dụng cô cần để chạy trốn đều nằm trong hai căn phòng ở tầng ba? Nhưng kiểm đầu ra chìa khóa, khi mà hầu hết các ngăn kéo tủ đều trống trơn?

Tiểu Bình đang ngồi trên ghế sofa nghĩ vất óc cũng không biết phải làm thế nào thì cửa chính vang lên một tiếng cạch, A Tứ - tên đàn em tóc đỏ xăm trổ đầy mình của anh Tề cùng với một người phụ nữ tiến vào nhà. Hắn ra về lễ độ xách túi đồ tới đặt bên bàn trà, nói với Tiểu Bình:

-Chị dâu nhỏ, đồ chị cần đây, em đều mua đủ cả. Đồ ăn vẫn còn nóng, chị dùng bữa đi nhé.

Người phụ nữ trung niên kia là người của nhà hàng Quảng Đông Mỹ Thực, nhanh chóng sắp xếp bữa trưa cho Tiểu Bình trên bàn ăn, rồi tìm đồ dọn dẹp. A Tứ ngồi trên sofa chơi điện tử trên điện thoại trong lúc Tiểu Bình dùng bữa, còn người phụ nữ kia tranh thủ đi dọn dẹp, tiếng máy hút bụi chóc chóc lại vang lên ro ro.

Tiểu Bình ăn xong, ra bàn trà uống nước, đánh liêu hồi A Tứ:

-Anh gì ơi, cho tôi mượn điện thoại được không? Tôi...muốn gọi cho mẹ, đã mấy ngày không biết mẹ tôi ra sao rồi.

A Tứ cười như gió mùa xuân, chắp tay như thể muốn quỳ lạy, tếu táo đáp:

-Chị dâu nhỏ cứ nói đùa, vật này không mượn được đâu. Anh Tề mà biết, em không giữ nổi cái mạng này.

Tiểu Bình cũng hiểu điều này là vô dụng, chỉ là cô muốn thử một lần, xem có ai đồng cảm với cô không. Nhưng đúng là mộng tưởng ngây thơ, ở đây có ai không là người của gã đàn ông kia cơ chứ.

Tiểu Bình từ bỏ phương án nài nỉ, cầm túi sách vở lên thư phòng, bình tĩnh giờ sách ra đọc. Hoặc chẳng cô cũng không bình tĩnh được, chỉ là cô tỏ ra như thế. Cả buổi chiều Tiểu Bình chỉ ngồi lì trong thư phòng, mọi động tĩnh bên ngoài cô đều không để ý, cho tới khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng bất ngờ khiến cô giật nảy mình trên ghế. Gương mặt khó quên của anh Tề xuất hiện sau cánh cửa, anh ta khoát tay:

-Tiểu Thanh, học gì mà lâu thế, xuống ăn nào.

Tiểu Bình đứng dậy khỏi bàn, đi xuống nhà với anh Tề. Một quãng đường ngắn ngủi nhưng hắn cũng chẳng để cô yên, bàn tay không thành thực vỗ vào mông cô liên tục. Lòng bàn tay thông qua lớp quần áp vào mông cô nóng bỏng, khiến cô không được tự nhiên cố đi cách xa hắn, giữa lòng mây cũng nhủ lại vì khó chịu. Anh Tề có vẻ thích thú với biểu hiện của cô, cười ha hả khi thấy trò đùa đùa đạt được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Le Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Chín giờ tối, Tiểu Bình vừa tắm xong, khoác áo choàng tắm bước ra, cả người thơm mùi sữa tắm đắt tiền. Anh Tề chực chờ ngay cửa phòng tắm, ôm chặt lấy cô hít hà. Tiểu Bình cố nén cảm giác ghê tởm, cô nhẹ giọng đẩy hắn ra:

-Anh đi tắm đi.

Anh Tề hiểu rằng đó là một sự thả lỏng của cô bé đối với mình, chẳng hề phòng bị lao vào phòng tắm. Tiểu Bình ra giường bật máy lên sấy tóc. Nhưng cô chỉ sấy một chút, rồi liếc nhìn cửa phòng tắm vẫn đóng kín, vẫn mở máy sấy đặt xuống giường, chạy tới mắc treo quần áo. Quả nhiên trong túi áo khoác của anh Tề có một chiếc điện thoại đời mới nhất chỉ thấy trên quảng cáo. Cô chẳng muốn đánh rắn động cỏ, chỉ muốn gọi cho Lã Dật nhờ cậu tìm cách giúp đỡ. Giờ này mẹ cô chắc đang hoang phí số tiền mà anh Tề cho, không còn quan tâm gì đến cô nữa rồi. Thậm chí có thể bà ấy còn nghĩ vậy là tốt cho cô, hơn là việc đi học vừa tốn kém vừa không ra tiền. Nếu đã không thể nhờ đến cảnh sát, cô chỉ có thể trông cậy vào người bạn này. Nhưng vừa mở điện thoại lên, Tiểu Bình đã thấy ngay nhận diện vân tay, làm sao để mở được điện thoại? Cô chuyển sang nhập mã số, nhưng mặt khẩu cô cũng không biết, cứ nhập bừa vài mã số. Loay hoay một lúc vẫn không mở được điện thoại, Tiểu Bình bỗng thấy lạnh người, tiếng máy sấy cô bật bỗng dừng im bật. Tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng biến mất. Khi cái bóng to lớn của anh Tề trùm lên từ đằng sau cô, cô nghe thấy tiếng hắn giận dữ:

-Em đang làm cái gì vậy hả?

Chiếc điện thoại trên tay cô tuột xuống đất, cô run rẩy ngược lên nhìn hắn, trả lời:

-Tôi...tôi chỉ muốn gọi điện...một chút...

Anh Tề kéo cánh tay mảnh mai của Tiểu Bình, nhấc cô lên bằng một tay, áp sát vào khuôn ngực mình, để mặt cô ngay đối diện với mặt hắn, lẽ dĩ nhiên, chân cô còn chẳng chạm đất nữa. Cô sợ hãi vùng vẫy, hắn lại dùng tay còn lại đánh thật mạnh vào mông cô, quát:

-Yên nào!

Cú tét mông của hắn chẳng hề kiêng nể, cách một lớp áo choàng mà mông phải của cô thoáng chốc đã đau rất, cô chảy nước mắt khóc:

-Sao lại là tôi? Tại sao phải chọn tôi?

Hắn thấy cô khóc cũng không thương tiếc, tét thêm vào mông bên trái của cô một cái, đôi lần một tiếng khóc nấc lên như trẻ con của người con gái hắn đang ôm trong tay. Hắn lại ghì lấy cô, gục đầu vào vai cô mà bảo:

-Em là của tôi rồi, tôi đã nói, em không được tìm cách chạy trốn. Em vừa rồi là muốn gọi điện cho ai? Mẹ em? Cảnh sát? Bạn em? Trừ tôi ra, chẳng ai có thể giúp em đâu.

Hắn ôm cô tới giường sấy tóc, thậm chí còn dịu dàng chải tóc cho cô, rồi mới đặt cô lên giữa giường, cởi áo choàng của Tiểu Bình ra. Cô đã khóc mệt, cặp mông sưng đỏ, chạm vào ga giường cũng thấy đau. Anh Tề thấy Tiểu Bình có vẻ bứt rứt khó chịu, ghé xuống hôn lên khuôn mặt hồng hồng của cô, thủ thỉ:

-Bé cưng, đau thì nằm sắp xuống đi.

Cô chẳng còn sức chống cự nữa, cứ thế lật người nằm xuống, mặt úp vào gối. Nếu có thể, cô ước có thể cứ úp mặt thế này mà ngệt thở cho xong. Nhưng đời có bao giờ dễ dàng vậy, muốn chết là chết được luôn?

Anh Tề cảm tuýp thuốc bôi trơn trên tay, vừa tách hai chân Tiểu Bình ra, vừa bôi thuốc vào cửa mình cô gái nằm dưới thân. Chất thuốc lại khiến nơi đó của Tiểu Bình nhẹ nhõm, hai ngón tay cắm vào của anh Tề ra vào rất thông thuận. Hắn chèn thêm một ngón tay, quả nhiên cũng không vấn đề gì. Anh Tề đỡ dương vật cọ xát từ đằng sau Tiểu Bình, rồi chẳng hề báo trước cứ thế vọt vào. Tiểu Bình kêu “hức” một tiếng, hạ thân bị căng ra hết cỡ, nhưng cô chẳng hề biết mình mới chưa có một nửa con quái vật của anh Tề, để rồi vài giây sau, những cú thúc sâu hơn đưa hắn lại gần từ cung của cô hơn, cô gào lên, tiếng ghen trên gối:

-Đau quá, đau quá, anh đi ra đi, đi đi!!!

Anh Tề đang đắm chìm trong bể dục vọng, nhìn cái mông đỏ của Tiểu Bình lại càng thấy kích thích, cứ thế đâm vào mạnh hơn. Hắn dùng hai tay luôn ra trước nắm lấy hai đầu ngực của Tiểu Bình, hai cái bánh bao nhỏ lên xuống không ngừng trên tay hắn. Anh Tề vô tình đâm vào một điểm gồ lên trong cái động mát hơn khiến Tiểu Bình phản ứng mạnh, cả người cô run dữ dội, nơi đó tiết ra nhiều nước tới độ ga giường ướt sũng. Hắn như bắt được mấu chốt, dồn sức tác động thật nhiều lên điểm mẫn cảm đó, mỗi cú thúc là một lần Tiểu Bình lên đỉnh, cô không còn nghĩ được gì nữa, sức nóng đều hội tụ tại nơi giao hợp, đầu cô như đang chứa ngàn ngàn đợt pháo hoa tung lên không ngừng. Anh Tề kéo Tiểu Bình ngồi dậy từ đằng sau, nhìn chỗ hai người kết hợp, cái miệng nhỏ phía dưới của cô thế mà đã chứa được hết nam căn của hắn, chỉ chừa ra hai quả cầu. Cảm giác đẻ đẻ này không thể nào diễn tả nổi, mồ hôi hắn rơi như mưa, tay khẽ chạm vào bụng Tiểu Bình, cảm nhận được cây gậy của hắn đang nhồi sâu, gồ lên trên cái bụng thon nhỏ của cô gái.

Tiểu Bình nhắm mắt, cô không biết nữa, rõ ràng lúc đầu rất đau đớn, bây giờ lại dễ chịu tới vậy. Cô giống như tè dầm trên giường, nước dịch trong suốt chảy ra khiến hạ bộ của cả hai đều nhớp nháp. Cô không thể thế này, ý chí của cô vẫn còn, cô không muốn trầm luân cùng kẻ đã bắt cóc mình, làm nhục mình. Tiểu Bình loạn quaoang muốn thoát khỏi vòng tay anh Tề, nhưng gọng kìm của hắn quá siết sao, tay cô vờ xuống dưới muốn rút dương vật thô to của hắn khỏi thân thể mình, lại vô ý sờ phải tinh hoàn của hắn. Thay vì kéo được cái đó ra, cô nắm quá chặt khiến anh Tề không nhận được kích thích, vội vã bắn một luồng tinh dịch nóng bỏng vào từ cung cổ. Cả hai người cùng lúc hét lên. Tiểu Bình hét lên một tiếng vì bất ngờ, còn hắn hét lên vì sung sướng.

Cô chảy nước mắt, lại gào lên:

-Đi ra đi ra, anh đi ra!

Anh Tề vừa qua giây phút thỏa mãn, cũng biết điều nghe lời, rút dương vật mềm nhũn khỏi người Tiểu Bình. Bụng cô trở lại bằng phẳng như cũ, tinh dịch cùng chất nhầy ứ trong âm đạo cùng lúc xuôi ra ngoài.

Tiểu Bình nhục nhã, nằm co lại một góc giường. Anh Tề nằm chiếm gần hết giường, tỉnh táo mờ mắt nhìn trần nhà, giọng khản đi vì cơn mê tình:

-Chưa bao giờ anh hạnh phúc đến thế trong 28 năm sống trên đời này. Tiểu Thanh, you're absolutely my pride and joy

Bạn đang đọc truyện *Le Lói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.